
Finy Petra

ANYABÖRTÖN

Minek meséljem el a testemet?
Kit érdekelnének a méh híg lucskai?
Vagy a sejtek zihálása, ugyan
Ahogy a csigolyák egymást nyelik el
Felemészte bennem a csontot és meszet
A végén, majd figyeld meg
Úgy festek, mint egy túlfújtt guminő
A mellkasig érő daganat
Nevezzük hasnak
Mely egyre többet fal be tüdőmből
De tudom, hogy szívemre éhezik
És a végén az eszem is majd elveszi
A párában még néha a bőr felragyog
Ám egy sóhajtással szétmállik
És nem marad más
Belőle csak combom márványosra hasadt bőre
Ágyékom borostabokrai
És akkor még a vádlimon tekergő kék kígyókat nem is említettem
Mondhatnám rájuk, hogy visszer, de minek
Vegyem el tőled a kedvem
Így sem tudom, hogyan lesz majd ez
Egyszer csak kifúrod magad belőlem
Megjelensz
Én meg azonnal szeresselek
Azért ezt te sem gondolhatod komolyan
Hisz miattad torzulok el
Miattad haldoklom, hogy élhess
Már a fogaim is a levesbe hullajtom
Mert egy szép napon bennem sűrűsödteél önmagaddá
Itt gombolyítottad le gerincoszlopodat
Itt húztad vissza úszóhártáidat ujjaidba
Hányszor próbáltad már elharapni a köldökszínort
Nehogy azt hidd, hogy nem tudok róla
Mégiscsak az anyád vagyok
És hiába volt olyan csontkemény az ínyed
Mégsem szakadtál el tőlem
Az utolsó pillanatban mindig tátva maradt a szád
Magad sem érted miért
Talán megláttad a tekintetem
Az összes bőrretegen keresztül észrevetted, hogy nézlek, és ezért
Így lebegsz most véremlen-vizemben

Hónaljba fűrt karokkal, mint egy beragadt szárnyú sirály
Minden vágyad ellenére mégis
Bennem maradtál
Én pedig körülöttem
Hát jó, lesznek még a börtönöd
De azt tényleg nem értem, hogyan
Lehet neked olyan szűkös ott benn
Ha én ekkorára nőttem

Pósfai György

TULL ÚR EMLÉKEZIK

Egy malac visított fel a közelben. Itt a város közepén, teljesen váratlanul, és a hang, mint a hirtelen kinyíló ajtón beáramló huzat, megcsapta Tull urat.

Tull úrnak nemigen voltak emlékei. Régi dolgok nem foglalkoztatták, és igyekezett is gyorsan felejteni, hogy maradjon hely a friss eseményeknek. Ha nagy néha eszébe jutott is valami régi történet, abban sem volt biztos, hogy ő maga élte-e át, vagy csak úgy mesélték neki. Mégis, időnként megtörtént, hogy valami váratlan hang vagy illat, egy beléhasító fájdalom vagy akár csak egy semmiből érkező kóbor gondolat nyomán képpel, hanggal, illattal kompletten, egy csomagban, váratlan élességgel tört fel benne valami régi emlék. A malacvisítésre most hirtelen egy rég beporosodott emlékrekesz pattant fel:

Vépről malacot

A nagylány óvatosan kerülgette a hókásakupacokat. Körülötte sokan taposták a havat a hajnali sötétben, csupa fekete, arcát sálba bugyoláló, munkába igyekvő, szegényesen, de tisztességesen öltözött alak. Olajszagú buszok melegítették motorjukat, teherautók faroltak ki az úttestre, vezényszavak pattogtak. Nagy volt a forgalom, de délutánra minden elcsendesedik, ma csak egy műszak lesz. Sorban mindenki befordult a gyárkapukon. Lassan csak ő maradt az úton, túl a vasúton már alig volt letaposva a hó. Sok ideje nincs, két órán belül ki kell érnie Vépre, hogy időben visszaérjen.

A menyasszony nagyon szép lesz. Szerencséje volt hűgának azzal a kölcsönruhával – az alattuk lakók lánya tavaly esküdött, és neki saját ruhát varrattak. Anyjuk csak egy keveset igazított rajta, azt is úgy, hogy visszaalakítható legyen, mikor visszaadják. Bevonulnak a nagytemplom kápolnájába, elől a pap, aztán az ifjú pár: a húga a költőnek készülő fiatal, vékony jogásszal. Követik őket a szülők, majd a többiek. A kántor – régi ismerős – szép, zengő hangon énekel, a pap röviden beszél. Meglátszik a lehelete, a vastag falakból süt a hideg, fűtés persze nincsen, a bombázás nyomai még mindenhol látszanak.

Kezdett világosodni, a hó erre szép fehér volt, nem úgy, mint a füstös gyártelepen. Felvette egy paraszt a szekereire, adott egy pokrócot, abba bugyolálta magát jó mele-